Nr 25 Warszawa, dnia 20 lipca 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

160. Instrukcja Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym P.K.P.G. z dnia 8 lipca 1949 r.

w sprawie rozliczenia dostaw inwestycyjnych z kredytu Export-Import Banku.

§ 1.

Ministerstwo Skarbu (Urząd Pożyczek i Długów Państwa) dostarczy Narodowemu Bankowi Polskiemu w terminie do dnia 31. VIII. 1949 r. sprawdzone zestawienia dostaw inwestycyjnych odebranych w kraju do dnia 31 grudnia 1948 r., sporządzone przez Polasco (Polish American Supply Corporation), z uzupełnieniem każdego zestawienia danymi szczegółowymi, dotyczącymi przedmiotów dostawy ze wskazaniem ich ilości, numeru i dat faktury lub faktur dostawcy oraz wartości dostawy w dolarach.

Za wartość dostawy w dolarach rozumie się koszt towaru wraz z kosztami opakowania i dostarczenia go do portu wysyłkowego.

Dane dotyczące dostaw odbieranych w kraju po dniu 31. XII. 1948 r. przesyłane będą bieżąco przez Ministerstwo Skarbu do Narodowego Banku Polskiego.

§ 2.

Formalni odbiorcy dostaw (Ministerstwo Komunikacji i Centrala Zaopatrzenia Materiałowego Przemysłu Węglowego) dostarczą Narodowemu Bankowi Polskiemu i Ministerstwu Skarbu wykazy podające faktycznych odbiorców (ostatecznych inwestorów), określające dokładnie rodzaj i ilość otrzymanych przez nich przedmiotów, numer i datę faktury oraz ich cenę według faktury dostawcy — odnośnie dostaw odebranych w kraju do 31-go grudnia 1948 r. w terminie do 31. VIII. 1949 r., — odnośnie dostaw odbieranych po dniu 31. XII. 1948 r. — bieżąco.

§ 3.

Na podstawie danych otrzymanych od Ministerstwa Skarbu oraz od formalnych odbiorców Narodowy Bank Polski wystawi ostateczne faktury w złotych na bezpośrednich inwestorów.

Suma ostatecznej faktury w złotych będzie się składać z równowartości złotowej wartości dostawy w dolarach, podanej przez Ministerstwo Skarbu, zwiększonej o 12% tytułem zryczałtowanego zwrotu pokrytych z kredytu Export-Import Banku kosztów transportu morskiego, ubezpieczenia i innych kosztów ubocznych.

Dla powyższych obrotów Narodowy Bank Polski zaprowadzi rachunek ewidencyjny.

Faktury za dostawy odebrane w kraju do 31. XII. 1948 r. winny być wystawione przez Narodowy Bank Polski w terminie do dnia 30. IX. 1949 r., inne zaś faktury — bieżąco.

§ 4.

Przeliczenie waluty dolarowej na złote dokonywane będzie po średniej stawce przeliczeniowej dla dewiz obowiązującej w dniu wystawienia faktury przez Narodowy Bank Polski.

§ 5.

Oryginał faktury Narodowy Bank Polski prześle inwestorowi, a odpisy do Banku Inwestycyjnego celem przeprowadzenia rozliczenia oraz do Ministerstwa Skarbu — Centralna Księgowość.

Inwestor ma prawo zgłoszenia w Narodowym Banku Polskim reklamacji w terminie dni 30 od daty wystawienia faktury. Odpis reklamacji należy przesłać jednocześnie Bankowi Inwestycyjnemu.

Przedmiotem reklamacji może być jedynie fakt nie otrzymania towarów wymienionych w fakturze Narodowego Banku Polskiego.

§ 6.

Po otrzymaniu faktury Narodowego Banku Polskiego do inkasa Bank Inwestycyjny pokryje fakturę:

a) odnośnie dostaw nadesłanych do kraju — do dnia 31. XII. 1948 r. w trybie uchwały Rady Ministrów z dnia 18. III. 1949 r. o powiększeniu ogólnej wartości inwestycyj objętych państwowym planem inwestycyjnym na rok 1948;

b) odnośnie dostaw, które nadeszły lub nadejdą do kraju między 1. I. 1949 r. a 31. XII. 1949 r. w trybie uchwały Rady Ministrów z dnia 21. VI. 1949 r. o wykonaniu planu inwestycyjnego 1949 r. w zakresie importu inwestycyjnego;

c) odnośnie dostaw, które nadejdą w roku 1950 zgodnie z postanowieniami planu inwestycyjnego na rok 1950.

§ 7.

Inwestorzy zgłoszą Bankowi Inwestycyjnemu w terminie do dnia 31. X. br. wysokość:

a) ewentualnie uiszczonych przez nich należności z tytułu dostaw Export-Import Banku oraz

b) kosztów ubocznych przy tych dostawach poniesionych przez nich w kraju.

Należności wymienione wyżej w p. a) zrefundowane zostaną przez Bank Inwestycyjny w trybie § 6 p. a) i b) niniejszej instrukcji, zaś koszty wymienione wyżej w p. b) pokryte zostaną przez banki finansujące inwestycje z puli importowej planu inwestycyjnego 1949 r. pod warunkiem zgłoszenia ich i udokumentowania w ustalonym wyżej terminie.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski
Przewodniczący P. K. P. G.
wz. E. Szyr

---

161. Okólnik z dnia 7 lipca 1949 r.

w sprawie udziału organów wykonawczych władz skarbowych w dozorowaniu uprawy tytoniu.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że zagadnienie dozorowania uprawy tytoniu przez organa wykonawcze władz skarbowych i tryb postępowania w odniesieniu do nielegalnych plantacji tytoniowych jest uregulowany zarządzeniem z dnia 7 stycznia 1929 r. Nr D. VI. 5205/3/28 w sprawie uzgodnienia działalności organów skarbowych z organami monopolu tytoniowego w dozorowaniu uprawy tytoniu (Dz. Urz. M. Sk. Nr 2, poz. 13 z 1929 r.).

W związku z tym, izby skarbowe pouczą podległe im władze i organa wykonawcze o rozmiarze i celowości ich udziału w nadzorowaniu uprawy tytoniu i przypomną im wyżej powołane zarządzenie Ministerstwa Skarbu, jako też rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 623) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. (Dz. U. R .P. Nr 27, poz. 207) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 86).

Izby skarbowe zwrócą szczególną uwagę organom wykonawczym na konieczność utrzymywania stałego kontaktu z właściwymi zakładami uprawy tytoniu i porozumiewania się z nimi w przypadkach wszczęcia spraw karnych skarbowych przeciwko plantatorom, zwłaszcza jeśli chodzi o uchybienia w odniesieniu do rozmiarów powierzchni plantacji.

Zarząd Zrzeszenia Plantatorów Tytoniu przy Związku Samopomocy Chłopskiej w Warszawie wyraził gotowość jak najdalej idącej współpracy przy tępieniu nadużyć na szkodę Polskiego Monopolu Tytoniowego wśród swych członków, co należy odpowiednio wykorzystać.

Dyrektor Departamentu
Inż. T. Sibera

(Znak. Min. Sk. D. VI. 2355/4/49).

162. Okólnik z dnia 8 lipca 1949 r.

w sprawie pobierania opłaty skarbowej od podań o rozłożenie na raty grzywien.

Na zapytania izb skarbowych, czy należy pobierać opłatę skarbową od podań, składanych przez skazanych o rozłożenie na ratalną spłatę prawomocnie orzeczonych grzywien w postępowaniu karnym skarbowym (art. 249 § 1 p.k.s.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że podania te w myśl obowiązujących przepisów są wolne od opłaty skarbowej.

Część II tabeli opłat skarbowych pkt 14 lit. „c" stanowiącej załącznik do dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107).

za Dyrektora Departamentu
T. Zaorski
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. I. 610/85/49).

---

163. Okólnik z dnia 9 lipca 1949 r.

w sprawie rachunkowości b. akcyz i opłat monopolowych po dniu 31. XII. 1948 r.

W związku ze skasowaniem akcyz i opłat monopolowych, Ministerstwo Skarbu poleca ograniczyć prowadzenie rachunkowości tych danin przewidzianej zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 1. XII. 1923 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1924 r. Nr 1, poz. 22), do prowadzenia ewidencji zaległości, nadpłat, przypisów, uiszczeń i odpisów z tytułu b. akcyz i opłat monopolowych, natomiast zaniechać prowadzenia ewidencji produkcji i obrotu produktami, podlegającymi przed 1. I. 1949 r. akcyzie lub opłacie monopolowej, jak również sporządzania sprawozdań miesięcznych i rocznych o produkcji i obrocie wspomnianymi produktami za czas po dniu 31 grudnia 1948 r.

Zarządzenie to nie zwalnia izby skarbowej od obowiązku dokładnego sprawdzania odpisów ksiąg kontrolnych, przesyłanych nadal przez przedsiębiorstwa w myśl okólnika Min. Skarbu z 31. XII. 1948 r. D. V. 22700/3/48 punkt p) zdanie ostatnie (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 2, poz. 7 z 1948 roku) i przechowywania tychże odpisów do czasu wydania dalszego zarządzenia w tej sprawie.

Izba skarbowa założy na jednym z dotychczasowych druków ksiąg szczegółowych osobną księgę dochodów budżetowych z tytułu b. akcyz i opłat monopolowych, w której w r. bież. będzie prowadziła wspomnianą na wstępie ewidencję. W tym celu należy we wspomnianej księdze otworzyć dla każdego zobowiązanego osobne konto, przeznaczając na nie pewną ilość linii, w zależności od przypuszczalnych w ciągu roku zapisów.

Lewą stronę folia księgi należy przeznaczyć na zapisywanie: 1. liczby porządkowej, 2. imienia i nazwiska oraz adresu zobowiązanego, 3. rodzaju należności i podstaw jej obliczenia, 4. daty i numeru zarządzenia przypisu i odpisu należności, zawiadomień Dyrekcji P. M. S. o przyjętych wpłatach oraz daty i poz. dziennika wpłat, 5. okresu, którego zapis dotyczy.

Po prawej stronie folia należy w osobnych przedziałkach zapisywać kwoty zaszłości dotyczące: 1) zaległości początkowych, 2) stanu początkowego nadpłat (o ile te nie zostały z końcem ubiegłego roku przeniesione do sum obrotowych), 3) przypisów z wymiarów dokonanych po 1 stycznia 1949 r. za czas do 31 grudnia 1948 r., 4) odpisów z należności, 5) wpłat z tytułu należności na rachunek a. izby skarbowej, b. dyrekcji P. M. S., 6) wpłat dodatku za zwłokę, 7) odpisów z uiszczeń, 8) zaległości końcowych i 9) stanu końcowego nadpłat.

W przedziałce „uwagi" należy notować dane dotyczące egzekucji i przyznanych ulg w spłacie należności.

Po przeniesieniu do omawianej księgi zaległości i nadpłat z ksiąg szczegółowych ubiegłego roku należy ogólne sumy poszczególnych początkowych zaległości i nadpłat uzgodnić ze stanem zaległości i nadpłat, wyprowadzonym w zamknięciu za rok 1948.

Pobór i zarachowywanie opłat monopolowych powinno odbyć się w sposób ustalony w okólniku z dnia 31 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 74) dla zarachowywania wpłat z tytułu b. akcyz.

W związku z tym urzędy skarbowe będą przelewały pobrane z tytułu opłat monopolowych wpłaty na konto czekowe P. K. O. właściwej izby skarbowej, która zarachowuje je na tytuł budżetowy przewidziany dla podatku obrotowego.

Na podany tytuł budżetowy podlegają zarachowaniu również opłaty monopolowe pobrane przez urzędy celne w grudniu 1948 r., a przekazane na rachunek izby skarbowej w miesiącu styczniu b. r.

Pobrany przy omawianych opłatach dodatek za zwłokę podlega zarachowaniu na tytuł budżetowy przewidziany dla tego dodatku.

O dokonanych wpłatach z tytułu b. akcyz i opłat monopolowych i dodatku za zwłokę od tychże, wydział III izby skarbowej zawiadamia wydział IV tejże izby w drodze przesyłania dowodów wpłat przy miesięcznych wykazach szczegółowych, zatytułowanych „Zniesione akcyzy i opłaty monopolowe".

W razie zarachowania w bieżącym roku wpłat z tytułu b. akcyz i opłat monopolowych na tytuł budżetowy odmienny od wyżej określonego — należy dokonać odpowiednich sprostowań.

Izby skarbowe i Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu prowadzą na wpływy z b. akcyz i opłat monopolowych osobny rachunek przychodowy.

Po upływie każdego miesiąca izba skarbowa sporządza sprawozdanie o należnościach i wpływach z b. akcyz i opłat monopolowych na dotychczasowym druku wzór Nr 12 M. Sk. 2149.

W sprawozdaniu tym należy wykazywać odrębnie 1) b. akcyzy i odrębnie 2) b. opłaty monopolowe.

Kwoty wpłacone z tytułu b. opłat monopolowych na rachunek dyrekcji monopolów względnie potrącone przez Dyrekcję Monopolu Spirytusowego z należności zobowiązanego, wyszczególnia izba w osobnej kolumnie sprawozdania, podając w uwadze poszczególne kwoty oraz daty i liczby zawiadomień Dyrekcji.

Sprawozdania powinny być zaopatrzone przez wydział III izby skarbowej w poświadczenia zgodności z jego księgami.

Sprawozdania te izba skarbowa przesyła Ministerstwu Skarbu, Departament Akcyz i Monopolów do dnia 25 po upływie każdego miesiąca. Izba skarbowa dopilnuje, aby wszystkie sprawy związane z poborem b. akcyz i opłat monopolowych zostały zakończone w urzędach akcyzowych, aby ewidencja objęła wszystkie należności z tego tytułu, a więc i wymierzone poza przedsiębiorstwami, oraz dołoży wszelkich starań, aby te należności były w możliwie najkrótszym czasie zlikwidowane.

Dyrektor Departamentu
Inż. T. Sibera

(Znak Min. Sk. D. VI. 5178/3/49).

---

164. Okólnik z dnia 11 lipca 1949 r.

w sprawie ewidencji nieruchomości.

W celu umożliwienia planowania racjonalnego wykorzystania nieruchomości będących w zarządzie Ministerstwa Skarbu — Ministerstwo Skarbu zaprowadza ogólną ewidencję tych nieruchomości.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu poleca wszystkim władzom i instytucjom podległym lub nadzorowanym przez siebie nadesłać do Departamentu I w terminie do dnia 30 września 1949 r. ścisłe dane, dotyczące stanu posiadania obiektów terenowych i budowlanych pod względem ilościowym, przydatności użytkowej, stanu technicznego i prawnego.

Przy opracowaniu danych należy kierować się następującymi wytycznymi:

1) Ewidencji podlegają wszystkie nieruchomości terenowe i budowlane (biurowe, gospodarcze, mieszkaniowe i przemysłowe), będące w zarządzie i użytkowaniu wymienionych wyżej władz i instytucyj.

Materiały ewidencyjne zbiorą i uporządkują celem przesłania do Ministerstwa Skarbu, odnośnie obiektów:

a) użytkowanych lub administrowanych przez administrację skarbową — Izby Skarbowe,

b) użytkowanych lub administrowanych przez jednostki Ochrony Skarbowej — Główny Inspektorat Ochrony Skarbowej,

c) użytkowanych lub administrowanych przez jednostki Prokuratorii Generalnej — Zarząd Główny Prokuratorii Generalnej R. P.,

d) użytkowanych lub administrowanych przez administrację celną — Dyrekcję Ceł,

e) użytkowanych lub administrowanych przez Państwowy Zakład Emerytalny, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, Państwową Wytwórnię Papierów Wartościowych, Mennicę Państwową oraz banki i instytucje kredytowe — Dyrekcje względnie Centrale tych instytucyj.

2) Dane ewidencyjne nieruchomości obejmują:

a) plany bądź szkice sytuacyjne kompleksu nieruchomości, tj. gruntu lub placu objętego jedną wspólną zamkniętą linią graniczną wraz ze wszystkimi budowlami i urządzeniami stałymi, znajdującymi się na gruncie lub placu.

Plany bądź szkice powinny być sporządzone w takiej skali, aby obrazowały orientacyjnie położenie kompleksu nieruchomości w stosunku do głównych ulic (dróg) danej miejscowości oraz zawierały dokładne oznaczenia budowli (z uwzględnieniem kolejnej numeracji tych budowli liczbą arabską) i ich rozmieszczenie w stosunku do całego kompleksu;

b) opis kompleksu nieruchomości (w/g załączonego wzoru Nr 1);

c) plany bądź szkice budowli (pomieszczeń), które powinny obrazować rozmieszczenie poszczególnych izb na każdej kondygnacji, ze wskazaniem ich wymiarów i przeznaczenia;

d) opis budowli (pomieszczeń) (w/g załączonego wzoru Nr 2), przy czym każdy budynek, wchodzący w skład kompleksu powinien być opisany oddzielnie.

3) Każdy kompleks w danej miejscowości powinien być oznaczony numerem porządkowym (liczbą rzymską). Budowle w danych opisowych oznacza się kolejną liczbą arabską, przy czym w liczniku podaje się numer kompleksu a w mianowniku numer bieżący budowli.

4) W wypadkach wznoszenia nowej budowli, odbudowy, przebudowy oraz remontu kapitalnego sporządzenie opisu budowli następuje na podstawie posiadanych dokumentów oraz projektu rozmieszczenia i wykorzystania pomieszczeń, przy czym ewentualne zmiany należy zgłosić po doprowadzeniu obiektu do stanu pełnego użytkowania.

5) W razie posiadania w administracji obiektów niezajętych dla potrzeb instytucji lub zwalnianych należy wykazać, czy przewiduje się jego wykorzystanie, bowiem w wypadku negatywnym może być ten obiekt wykorzystany przez inne instytucje w resorcie Ministerstwa Skarbu, względnie oddany innym resortom dla celowego i właściwego wykorzystania.

Podkreśla się przy tym, że administrowanie obiektami, odnośnie których nie przewiduje się właściwego wykorzystania jest niecelowe i powoduje zbędne wydatki administracyjne i częstokroć powoduje niszczenie budynków. Materiały te dadzą podstawę do właściwego wykorzystania wszystkich obiektów w resorcie Ministerstwa Skarbu, względnie do przekazania tych obiektów innym resortom.

O każdej zmianie w stanie nieruchomości, zwłaszcza o zmianach przekraczających granice normalnego zużycia jak zniszczenie lub uszkodzenie należy zgłosić do Ministerstwa Skarbu.

Wszelkie trwałe lub czasowe zmiany stanu posiadania nieruchomości jak zamiana, odstąpienie, przejmowanie, dzierżawa lub najem itp. mogą następować wyłącznie po uprzednim uzgodnieniu warunków tych zmian oraz akceptacji Departamentu I Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 533/80/49).

Załącznik Nr 1

Opis kompleksu nieruchomości Nr . . . .
w/g stanu na dzień . . . . 1949 r.

. . . .
(Dyrekcja Ceł, Izba Skarbowa, Narod. Bank P. itp.)

. . . . w . . . .
(jednostka użytkująca) (miejscowość)

Położenie kompleksu (miejscowość i dokładny adres, odległość od stacji kolejowej w km i rodzaj dojazdu),

Nr hipoteczny, nazwa księgi hipotecznej i właściwość sądu

Czyją własność stanowi:
a) teren,
b) urządzenia na terenie,
c) budowle,
d) data nabycia względnie rozpoczęcia użytkowania,
e) tytuł nabycia, użytkowania (przy czasowym użytkowaniu należy podać warunki użytkowania jak czasokres, wysokość czynszu itp.),
f) posiadane dokumenty i plany.

Przeznaczenie kompleksu: a) zasadnicze (z przeznaczenia),
b) faktyczne (w/g stanu użytkowania).

Ogólna powierzchnia terenu . . . . ha . . . . . . m^2 w tym:
a) pod budynkami . . . . ha . . . . . . „
b) ogrody — sady . . . . „ . . . . . . „
c) podwórza, dziedzińce . . . . . „ . . . . . . „
d) trawniki, kwietniki . . . . . „ . . . . . . „
e) pola, łąki . . . . „ . . . . . . „
f) wody . . . . „ . . . . . . „
g) zarośla . . . . „ . . . . . . „
h) inne . . . . „ . . . . . . „

Ilość i rodzaj budynków:
a) biurowych,
b) mieszkalnych,
c) gospodarczych,
d) przemysłowych,
e) innych.

Urządzenia na placach i gruntach:
a) rodzaj ogrodzenia,
b) rodzaj oświetlenia,
c) rodzaj zaopatrzenia w wodę (studnie, wodociągi),
d) urządzenia sanitarne (kanalizacja itp.),
e) urządzenia telefoniczne, sygnalizacyjne,
f) inne.

Uwagi dodatkowe, nie objęte powyższymi wskazówkami a niezbędne przy planowaniu racjonalnego wykorzystania, utrzymania i zaopatrzenia nieruchomości.

Załącznik Nr 2

Opis budynku Nr . . . .
w/g stanu na dzień . . . . 1949 r.

1. . . . . w . . . .
(jednostka użytkująca)

2. przeznaczenie budynku (biurowy, mieszkalny, farbyczny, gospodarczy),

Rok budowy (murowany, drewniany itp.),

Rok wzniesienia budowli.

Przeznaczenie użytkowe budowli (zasadnicze).

Od kiedy znajduje się w użytkowaniu.

Podstawa użytkowania (warunki, czasokres, wysokość czynszu itp.).

Posiadane dokumenty, plany.

Zewnętrzne wymiary budowli:
a) powierzchnia . . . . m^2 b) kubatura . . . . m^3

Ilość kondygnacyj . . . .

Ogólna ilość izb i ich powierzchnie w m^2 z tego przypada:
a) na lokale biurowe . . . o pow. . . . m^2 z uwzględnieniem ilości pracowników zatrudnionych w instytucji,
b) mieszkalnych o pow. . . . m^2 z uwzględnieniem ilości rodzin i osób, zajmujących lokale mieszkalne,
c) sklepowych i sposób ich wykorzystania.

Ilość mieszkań:
a) jednoizbowych — ilość osób,
b) dwuizbowych — „ „
c) trzyizbowych — „ „
d) czteroizbowych — „ „
e) . . . . — „ „

Wyposażenie budowli w instalacje i urządzenia: świetlne, ogrzewalne wodociągowe, kanalizacyjne, zabezpieczające, telefoniczne, sygnalizacyjne, gazowe inne . . . .

Stan techniczny budowli (% zużycia).

Remonty (daty, kwoty, rodzaje remontu).

Czy obiekt był wybudowany dla potrzeb użytkownika.

Czy i w jakim stopniu odpowiada swemu przeznaczeniu, Jeżeli nie odpowiada to dlaczego,

Czy jest dostatecznie dostosowany do swego przeznaczenia (np. w odniesieniu do urzędów skarbowych, czy przerobiony został z lokali mieszkalnych, czy posiada dostatecznie urządzone i zabezpieczone sale operacyjne, skarbce i składnice).

Czy może tylko służyć czasowo swemu przeznaczeniu (wykazać wówczas trudności i braki, które stanowić będą materiał dla ustalenia hierarchii potrzeb przy nowych zamierzeniach budowlanych).

Inne dane nie objęte powyższymi wskazówkami.

Uwaga: W wypadku współużytkowania wymienić wszystkich współużytkowników i przeznaczenie pomieszczeń przez nich zajętych z podaniem ilości tych pomieszczeń i ich wymiarów w m^2.

---

165. Okólnik z dnia 11 lipca 1949 r.
w sprawie dobrowolnego poddania się karze.

Władze skarbowe II instancji przedstawiają Ministerstwu Skarbu w trybie art. 225 § 3 p. k. s. sprawy o występki określone w art. 150 § 1 pkt 1 p. k. s. zagrożone zasadniczą karą aresztu po uzyskaniu zgody Prokuratury na dobrowolne poddanie się karze. W niektórych z tych spraw oskarżeni byli już uprzednio karani za przestępstwa tego samego rodzaju i to niejednokrotnie.

Ponieważ w myśl art. 27 § 2 p.k.s. uiszczenie grzywny w drodze dobrowolnego poddania się karze nie uważa się za wykonanie kary, to jest rzeczą oczywistą, że sprawcy przestępstw tego samego rodzaju unikną obostrzonej represji karnej z art. 27 § 1 pkt 1 p.k.s. tylko dlatego, że odnośne sprawy są załatwiane w trybie dobrowolnego poddania się karze.

W ten sam sposób przestępca zawodowy może uniknąć obostrzonej represji karnej z art. 27 § 1 pkt 5 p.k.s., poddając się dobrowolnie karze.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu poleca, aby w sprawach, w których zachodzi powrót do przestępstwa, a zwłaszcza do przestępstwa tego samego rodzaju, przed zwróceniem się do Prokuratury o wyrażenie zgody na dobrowolne poddanie się karze, było rozważane zagadnienie recydywy i zawodowości a to w celu zapobieżenia obniżenia poziomu represji karnej. Przy tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w wypadkach, w których zachodzi powrót do występku tego samego rodzaju, nie należy z reguły występować do Prokuratury z wnioskiem o wyrażenie zgody na dobrowolne poddanie się karze. jeżeli oba występki były popełnione z winy umyślnej, choćby powrót do występku tego samego rodzaju nie stanowił recydywy w rozumieniu art. 27 § 1 pkt 1 p.k.s. bądź wskutek tego, że grzywna za poprzedni czyn nie została jeszcze w całości zapłacona, bądź w skutek tego, że uiszczenie grzywny za poprzedni czyn nastąpiło w drodze dobrowolnego poddania się karze.

Również nie należy występować do Prokuratury z wnioskiem o wyrażenie zgody na dobrowolne poddanie się karze w sprawach o występki, które mają znamiona zawodowości.

Ponad to nie należy z reguły stosować w trybie dobrowolnego poddania się karze nadzwyczajnego złagodzenia kary grzywny w sprawach o występki zagrożone obok grzywny zasadniczą karą aresztu, gdyż zaniechanie orzeczenia zasadniczej kary aresztu jest już samo przez się nadzwyczajnym złagodzeniem kary w świetle przepisów art. 26 p.k.s.

Odstępować od powyższych zasad można tylko wtedy, gdy przestępstwo popełnione z winy nieumyślnej, albo gdy zebranie dostatecznych dowodów winy umyślnej wymagałoby niewspółmiernych do rozmiarów przestępstwa kosztów i czasu albo gdy z innych powodów w postępowaniu zwyczajnym należałoby zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

za Dyrektora Departamentu
T. Zaorski
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. I. 607/2/49).

---

166. Okólnik z dnia 12 lipca 1949 r.
w sprawie wykładni przepisów o podatku obrotowym, dotyczących opodatkowania towarów likwidowanego przedsiębiorstwa.

I. W związku z nasuwającymi się wątpliwościami w kwestii określania daty likwidacji przedsiębiorstw spółek handlowych (jawnych, komandytowych, z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjnych) w zakresie przepisów o podatku obrotowym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Przepis § 85 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1949 r. wsprawie wykonania dekretu z dnia 25 października 1946 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) określa likwidację przedsiębiorstwa jako „ostateczne zaprzestanie działalności, czyli zamknięcie" przedsiębiorstwa. Z powyższego wynika, że kwestie faktu likwidacji i daty likwidacji przedsiębiorstwa w zakresie związanych z nimi przepisów o podatku obrotowym należy rozstrzygać wyłącznie na podstawie powołanego przepisu, jak również § 83 cyt. rozporządzenia. W szczególności zatem forma prawna przedsiębiorstwa jest w omawianym zakresie okolicznością pozbawioną znaczenia, przepisy zaś kodeksu handlowego, dotyczące likwidacji przedsiębiorstw spółek handlowych, nie mają w przedmiotowych kwestiach zastosowania.

Należy przy tym podkreślić, że według przepisów kodeksu handlowego o likwidacji spółek handlowych działalność przedsiębiorstwa istnieje nadal w okresie jego likwidacji (kończenie „interesów bieżących spółki", dopuszczalność zawierania „nowych interesów"), przy czym — w myśl przepisu § 10 ust. 3 pkt 1 w. cyt. rozporządzenia — sprzedaż rzeczy, które nie są przeznaczone do trwałego używania w przedsiębiorstwie, tj. rzeczy, będących z przeznaczenia przedmiotem handlowego obrotu przedsiębiorstwa (wyłączając oczywiście przypadki sprzedaży całego przedsiębiorstwa), wykonywa w okresie i w celu likwidacji przedsiębiorstwa, jest świadczeniem zawodowym, a zatem podlegającym podatkowi obrotowemu. Z tego względu za datę likwidacji przedsiębiorstwa spółki handlowej nie można uważać daty otwarcia jej likwidacji w rozumieniu kodeksu handlowego, lecz dopiero datę faktycznego zaprzestania działalności w zakresie wykonywania prywatno-prawnych, zawodowych i odpłatnych świadczeń. Również data ukończenia likwidacji przedsiębiorstwa spółki handlowej, przeprowadzonej zgodnie z przepisami kodeksu handlowego, nie może być w zakresie rozpatrywanej kwestii miarodajna dla ustalenia daty likwidacji przedsiębiorstwa z tego względu, że w okresie po zaprzestaniu wykonywania podlegających podatkowi obrotowemu świadczeń, a przed ukończeniem likwidacji, mogą być przez likwidatorów spółki wykonywane tylko takie czynności, które ze stanowiska przepisów o opodatkowaniu podatkiem obrotowym są pozbawione znaczenia (np. spłata zobowiązań, ściąganie wierzytelności).

Za datę likwidacji przedsiębiorstwa spółki handlowej należy zatem przyjąć następujący w toku postępowania likwidacyjnego spółki moment zakończenia wykonywania świadczeń („ostatecznego zaprzestania działalności"), podlegających podatkowi obrotowemu, chociażby w likwidowanej spółce pozostał jeszcze w tym momencie towar, będący uprzednio przedmiotem takich świadczeń.

W momencie tym — co do przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych — w przypadku całkowitej wyprzedaży towarów, będących z przeznaczenia przedmiotu handlowego obrotu przedsiębiorstwa, kończy się obowiązek podatkowy spółki. Natomiast w przypadkach pozostania towarów tego rodzaju, nie sprzedanych — powstaje obowiązek podatkowy spółki na podstawie art. 3 ust. 1 zdanie 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413), tj. uiszczenia podatku obrotowego od

wartości tych pozostałych towarów, przy czym mają zastosowanie przepisy §§ 83—86 i 106 cyt. rozporządzenia.

Jeżeli chodzi o przewidziany w § 85 cyt. rozporządzenia obowiązek zawiadamiania władzy podatkowej o zamierzonej likwidacji przedsiębiorstwa, wykonanie tego obowiązku w przypadkach likwidacji spółek handlowych ciąży na ustanowionych w myśl przepisów kodeksu handlowego likwidatorach tych spółek.

Powyższe zasady należy stosować w przypadkach likwidacji przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym z tą zmianą, że wspomniany w ustępie poprzedzającym obowiązek zawiadamiania władzy podatkowej ciąży na syndyku.

Jeżeli w wyniku dokonanego w toku postępowania likwidacyjnego w myśl przepisów kodeksu handlowego podziału majątku spółki spólnik (udziałowiec) otrzymuje przypadającą nań z podziału część rzeczy ruchomych, stanowiących uprzednio majątek spółki i następnie rzeczy te sprzedaje — przepisy § 87 cyt. rozporządzenia nie mają w tym przypadku zastosowania, a wykonywane przez wspólnika (udziałowca) świadczenia sprzedaży podlegają opodatkowaniu podatkiem obrotowym na zasadach ogólnych, o ile świadczenia mają charakter zawodowy w rozumieniu § 10 ust. 1 tegoż rozporządzenia.

II. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wartość materiałów budowlanych, pozostałych w likwidowanym przedsiębiorstwie budowlanym, podlega opodatkowaniu podatkiem obrotowym w myśl art. 3 ust. 1 zdanie 2 i art. 6 ust. 7 dekretu o podatku obrotowym.

III. Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na przepis § 144 ust. 1 w związku z przepisami § 106 ust. 1 i 4 cyt. rozporządzenia, z których wynika, że obowiązek wpłacania zaliczek przez podatników likwidujących przedsiębiorstwa wprowadzony został z dniem 1 kwietnia 1949 r.

W związku z powyższym oraz ze względu na ogłoszenie w Dzienniku Ustaw R. P. cyt. rozporządzenia w dniu 31 marca 1949 r.:

1) przewidziany w § 85 rozporządzenia obowiązek zawiadomienia władzy podatkowej o zamierzonej likwidacji przedsiębiorstwa należy uznać co do podatników, którzy zlikwidowali przedsiębiorstwa w okresie między 1 stycznia a 31 marca 1949 r. za nieobowiązujący, co do podatników zaś, których przedsiębiorstwa zostały zlikwidowane między 1-ym kwietnia a 15 maja 1949 r. — Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 58 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) upoważnia Ob. Ob. Dyrektorów Izb Skarbowych do darowania w uzasadnionych przypadkach skutków niezachowania jednomiesięcznego terminu zawiadomienia władzy podatkowej;

2) przewidziany w § 106 ust. 4 rozporządzenia obowiązek obliczenia i wpłaty zaliczki na podatek obrotowy dotyczy przedsiębiorstw, których likwidacja nastąpiła w dniu lub po dniu 1 kwietnia 1949 r.

Podsekretarz Stanu
Prof. dr L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 9585/3/49).

---

167. Okólnik z dnia 13 lipca 1949 r.

w sprawie zapasu w skarbcu referatu znaków wartościowych Ministerstwa Skarbu znaczków stemplowych wartości zł 3 (trzy).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1948 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 roku o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 468) nie przewiduje znaczków skarbowych wartości zł 3.

Ponieważ w skarbcu referatu znaków wartościowych Ministerstwa Skarbu znajduje się znaczniejszy zapas poprzednich znaczków stemplowych podanej wyżej wartości, które zgodnie z § 92 powołanego na wstępie rozporządzenia, ważne są do wyczerpania, Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości urzędów skarbowych oraz urzędów celnych, że omawiane znaczki stemplowe trzyzłotowe mogą być w przepisanym trybie zamawiane — aż do odwołania — łącznie ze znaczkami skarbowymi.

za Dyrektora Departamentu
T. Zaorski
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. I. 353/71/49).

Ogłoszenia.

Ogłoszenia o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Sprostowanie

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	—	„ gospodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„ karny skarbowy
OSk	—	„ Ochrony Skarbowej
OK	—	„ obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„ budżetowy
K	—	„ finansów i podatków komunalnych
RK	—	„ rachunkowo-kasowy
C	—	„ ceł
ZPP	—	„ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„ podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„ podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„ innych podatków bezpośrednich
EA	—	„ egzekucji administracyjnej
SNP	—	„ specjalnego nadzoru podatkowego
M	—	„ monopolów
U	—	„ ubezpieczeń
Sp	—	„ spółdzielczości
L	—	„ likwidacyjny
R	—	„ różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin
Kom	—	komunikat

Poz.	TREŚĆ		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	SNP	M	U	Sp	L	R
160	W sprawie rozliczenia dostaw inwestycyjnych z kredytu Export—Import Banku.	I	8 VII. 1949 r.																						X
161	W sprawie udziału organów wykonawczych władz skarbowych w dozorowaniu uprawy tytoniu.	O	7 VII. 1949 r.	D. VI. 2355/4/49																	X				
162	W sprawie pobierania opłaty skarbowej od podań o rozłożenie na raty grzywien.	O	8 VII. 1949 r.	D. I. 610/85/49			X										X								
163	W sprawie rachunkowości b. akcyz i opłat monopolowych po dniu 31. XII. 1948 r.	O	9 VII. 1949 r.	D. VI. 5178/3/49																X					
164	W sprawie ewidencji nieruchomości.	O	11 VII. 1949 r.	D. I. 533/80/49		X																			
165	W sprawie dobrowolnego poddania się karze.	O	11 VII. 1949 r.	D. I. 607/2/49			X																		
166	W sprawie wykładni przepisów o podatku obrotowym, dotyczących opodatkowania towarów likwidowanego przedsiębiorstwa.	O	12 VII. 1949 r.	D. V. 9585/3/49											X										
167	W sprawie zapasu w skarbcu referatu znaków wartościowych Ministerstwa Skarbu znaczków stemplowych wartości zł 3.	O	13 VII. 1949 r.	D. I. 353/71/49													X								

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 1871 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Czesława Kozłowskiego.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 398 wydaną przez Izbę Skarbową w Szczecinie dla ob. Ziółkowskiej Heleny, żony Wacława.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 476 wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Mackiewicz Eugenii, żony władysława.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 885 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Tadeusza Szpakowskiego.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 270 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Teodozji Szpakowskiej, żony Tadeusza.

SPROSTOWANIE.

W ogłoszeniu umieszczonym w Nr. 20 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 11 czerwca 1949 r., o unieważnieniu skradzionej legitymacji wydanej przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Lublinie dla ob. Brzozowskiego Adama zamiast legitymacji specjalnej Nr 20/47 wymieniono omyłkowo legitymację urzędową Nr 20/47 — co niniejszym prostuje się.

Cena zł 45

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty i ogłoszeń.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie — zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P. K. O. Nr I - 4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P. K. O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszelkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.